

CLAUS HOLM THOMSEN

DEN STØRSTE KUNST ER
kærlighed

En ungdomsbog fra Forlaget Torgard

Claus Holm Thomsen

Den største kunst er kærlighed

TORGARD

Den største kunst er kærlighed

© Claus Holm Thomsen 2010

www.clausholmthomsen.dk

Omslag: Henrik Koitzsch

Bogen er sat med Utopia hos BookPartnerMedia
og trykt hos ScandinavianBook

ISBN 978-87-92286-20-8

1. udgave, 1. Oplag

Printed in Denmark 2010

Forlaget TORGARD • Reerslevvej 35 B • 2640 Hedehusene
www.forlagentorgard.dk

Kapitel 1

Der går de i haven, min mor og John, med hinanden i hænderne.

Derude, hvor solen skinner, fri af husets skygge.

Min mor plukker en mælkebøtte og knipser blomsten af så den rammer John i fjæset. Han griner og kilder hende. Hun løber grinende et par skridt. Så går de igen hånd i hånd.

Herindefra ligner det en stumfilm. Men i farver.

Mit værelse ligner også noget fra en stumfilm. Flimrende gråt. Solen kommer ikke ind gennem mine vinduer. De vender mod nord. Gardinerne er trukket for, undtagen ved det vindue hvor jeg sidder.

Der er rod over det hele.

Når jeg ser mor og John i haven tænker jeg, at de er alt for gamle til at opføre sig sådan. Det er så pinligt. De opfører sig som Rasmus og Camilla fra klassen. Hele tiden røre ved hinanden. Hele tiden kysse. Hele tiden holde i hånd. Det er som om de hele tiden vil sige: Er han ikke dejlig? Er hun ikke

vidunderlig? Det er som om de har set tusind røv-syge kærlighedsfilm i træk og har fået hjerneskode af det.

Alle omkring mig har fået hjerneskode.

Det er nok en virus.

Pigerne i klassen snakker kun om fyre. De majer sig ud. Superstramme nederdele og nedringede T-shirts. Også dem der ikke har noget at vise frem. Det er trist at se på, lidt ligesom bagerbutikkens vinduer, når der er lukket. Læbestift og øjenskygge. Mange kan slet ikke styre det. Pladrer så meget læbestift på, at hele hovedet bliver en stor mund. Hvem kunne tænke sig at kysse Pjerrot?

De fleste af fyrene i klassen snakker kun om piger. Ibrahim, Oliver og Mads klovner og skaber sig for at få pigernes opmærksomhed. Undskyld, men hvor dybt kan man synke? Gøre sig selv til grin for et blik fra en Pjerrotinde! Og så bagtaler de dem alligevel, så snart de er ude af syne. Vivian er billig, Sumaia skal bare ha' den lige i ... Charlotte er en luder, hun tænker kun på sex.

Selvfølgelig tænker I selv kun på matematik.

Kun Louise er anderledes.

Hun er uden for alt deres pjat. Louise er ligesom i en klasse for sig. Drengene taler pænt til hende. Spørger om de må låne hendes viskelæder og tager

det ikke bare. Hvis de overhovedet tør spørge hende. Og Louise er der ingen der lige ved et uheld kommer til at tage på brysterne.

Selvom hun faktisk har bryster.

De andre piger mærker naturligvis, at Louise er noget særligt, og benytter enhver lejlighed til at bagtale hende overfor os andre. Men det bliver ved forsøgene. De fornemmer hurtigt, at vi ikke gider høre på det. De bider det i sig, men ville med største fornøjelse plante en kniv i Louises ryg – lige til skæftet. Men det er som om Henrik, Walid og alle de andre pigegale har slået en usynlig ring om hende, som der ikke trænger skidt igennem. Eller knive.

Havde vi været fugle, ville pigerne være måger der fløj med hæse skrig under lavt hængende skyer. Men der hvor skyerne gav plads til et stykke blå himmel ville Louise flyve højt over det hele, mens solen oplyste hendes kridhvide fjer. Som en albatros.

Og jeg ville være en fisk, der lå og skumlede nede ved havbunden mellem krabber, tang og skibsvrag.

En kulmule!

Når min mor ikke går tosselykkelig rundt i haven med John eller boller og skaber sig med ham på

soveværelset, så bruger hun det meste af sin tid på at se bekymret på mig.

Mig er der meget i vejen med. Hun synes ikke jeg bidrager med nok, rydder nok op, snakker nok, er venlig nok overfor John, er venlig nok i det hele taget, laver lektier nok.

Men hvad værre er – og her tager hun virkelig bekymret-mor-maske på: jeg spiser ikke nok, får ikke nok luft, motion, mælk, vitaminer, sollys, oplevelser, selskab, vand, hårvask, bumsecreme, indtryk og frugt.

Hun ser ikke, at jeg har fået nok af det hele.

– Det går nok, siger jeg til hende. – Så længe du bare får nok!

Jeg lader sætningen stå et øjeblik, stirrer hende ind i øjnene, inden jeg går op på værelset og sætter musik på. Høj nok!

Mor har talt med Trine, min lærer. Jeg var også med til mødet, så der var nogen til at pille splinter af bordkanten med tommelfingerne.

Trine synes, at jeg virker ukoncentreret, udenfor, uoplagt, utilpasset, uhøflig, ugidelig, utilfreds, utilregnelig og ukvemsordsforbrugende – blandt andet!

Mor mente først, at det måske skyldtes alderen.

Kan man ikke sige andet, kan man jo altid sige det.
Vi er jo alle i en alder. Jeg er i alt fald.

Vi kan jo kalde min alder bræk-alderen.

Men mor glemte alt om det med alderen, da Trine sagde:

– Peter virker ikke rigtigt glad!

Det er nu blevet mors nye mantra:

– Du virker ikke rigtigt glad, Peter! Peter! Du virker ikke rigtigt glad! Jeg synes, ikke du virker rigtigt glad, Peter! Hvorfor er du ikke rigtigt glad? Er du rigtigt glad, Peter?

– Nej, svarer jeg. – Jeg er fucking forkeret fornøjet. Jeg smiler kvalmesmil. Når du tror jeg ler, kaster jeg i virkeligheden op. Jeg er bare løbet tør for maveindhold.

– Og når jeg går rundt med bræksmag i munden, er det svært at se helt vildt begejstret ud, tilføjer jeg så.

Det kan mor ikke lide jeg siger.

Så er HUN pludselig ikke rigtigt glad. Og det kan jeg heller ikke holde ud. Så går jeg igen op på mit værelse og sætter høj musik på. Jeg lægger mig på sengen og begraver mit ansigt i puden. Jeg græder ikke. De tider er forbi.

Og så er der John.

John prøver at blive min bedste ven. Han vil så gerne. Rigtig friskfyragtigt.

– Hej Peter, vil du med ud at surfe?

Eller: – Skal du med på stadion og se fodbold?

John er vild med sport. Han var fars fodbold-kammerat. John gør alt for at holde sig i form.

Jeg har sådan set respekt for, at han ikke ønsker at ligne en møgstak med briller, bare fordi han er tudsegammel. Men behøver han at gå rundt i bar mave og shorts, hver gang han har været til fitness? Flot John, du har ikke ret meget hængevom af en syvogfyrreårig at være! Det er bestemt set værre end det. Men din hud ligner en mumies, og dine ben ligner indtørrede grene. Så kan du ikke godt nøjes med at vise dig frem for min mor? Mit syn er ikke alderssvækket, så jeg er sårbar.

John vil så gerne være trendy.

– Peter, jeg har tre billetter til Elton John. Tag med din mor og mig, så skal du høre noget fed rock.

Tag dig sammen, tænker jeg. Det der må du altså ikke gå med selv, John. Der må findes en slags tage-sig-sammen-terapeut, som kan hjælpe dig. Der skal professionelle folk til. Syvogtyve! Mindst!

John vil også gerne hjælpe mig med mine problemer, som han siger.

– Jeg har også været ung en gang, siger han og har åbenbart fattet, at det ville jeg næppe kunne analysere mig frem til selv.

– Lad os få en snak, Peter. Der er så meget kvinder ikke forstår, siger han så med dyb stemme.

– Du har en god mor, men der ting, som er bedre at snakke om mand til mand.

– Ærgerligt at manden så er rejst, siger jeg for ligesom at vise ham min gode vilje.

Så er det John bliver sur.

Og når John bliver sur, vil han give mig dårlig samvittighed. Så siger han en masse om, at det jo heller ikke er let at være ham. At han faktisk prøver at gøre sit bedste for at vi kan være en god familie, men at jeg hele tiden er på nakken af ham. At jeg hele tiden viser ham, at han er uønsket. Og at jeg en dag vil forstå, at når han elsker min mor og hun elsker ham, så har de ikke noget valg, så er de nødt til at være sammen. Og at han er ked af at jeg ikke ser min far, men at det altså ikke er hans skyld, at far rejste til Nicaragua for at arbejde. Og at jeg burde være gammel nok til ikke at ødelægge min mors lykke. Min mor, som gør alt for, at jeg skal have det godt. Og ... og ... og ...

Det er lige her jeg overvejer, om jeg måske skulle

forsøge at få den mavesæk hostet ud gennem halsen.
Og tarmene.

Men faktisk hader jeg ikke John. Jeg var bare hellere fri for ham. Han er i vejen. John er en fremmed mand, som ligger der, hvor min far skulle ligge. Og om slår det græs, som min far skulle slå. Og som siger til mig, at det ikke er alt jeg kan tale med min mor om, så jeg virkelig mærker hvor meget jeg savner min far.

Min far er i Nicaragua og skriver mails til mig af og til. Mails der på en gang gør mig glad og rigtig ked af det.

Det var dårligt gået op for mig at far var flyttet, før vupti: så var John sammen med mor. Det er tre år siden nu. John er flyttet ind. Alt skulle blive normalt. John er flink overfor mig, så hvorfor kan vi ikke bare have det rart sammen?

Jeg hader ham jo heller ikke. Det er ikke Johns skyld.

Men det er heller ikke min.